

Louise Sundorf Christensens prædiken juleaften

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

24. december 2025

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

1 Hvis nogen vil her til Bulderby, så skal de køre op ad en række stejle bakker. For Bulderby ligger så højt. Hvis landsbyen lå bare lidt højere oppe, ville man kunne pille stjernerne med en almindelig rive. Sådan skriver Astrid Lindgren om Bulderby. Bulderby, der måske kendes fra enten bøgerne- eller filmene om de tre gårde, hvor der bor en hel masse børn. Da jeg var barn, fik jeg ofte læst højt af

5 historierne om Børnene i Bulderby. Det er historier fra gamle dage: Børnene går på stylder, de vælter ind- og ud af hinandens huse, de kører med kane gennem sneen, når de skal i kirke juleaften – og så bor de et sted, hvor stjernerne ses ganske tydeligt.

10

Altså en tid, inden oplyste butiksvinduer, fjernsyn og gadelamper. En tid, inden vi mennesker blev så glade for vores eget lys, som nu til dags strømmer ud fra bilernes lygter, computerskærme og parkeringsanlæg.

15 Så Bulderby er et billede på en vemodig længsel efter en tid og et sted, hvor stjernerne ville kunne ses ofte og tydeligt. For de er der. Stjernerne. De skinner stadig, om end vi nu er begyndt at overshine dem, med vores eget, kunstige lys. Vores eget, kunstige lys, overstråler altså stjernerne!

20 Men tænk sig, stjernerne var engang dem, som sømændene navigerede efter, når de var til søs! Sådan er det ikke længere – de ellers så pålidelige stjerner er blevet erstattet af vores egen teknologi. Og konsekvensen deraf hører vi nu om: For al vores lys er til skade for biodiversiteten, miljøet og vores søvnvaner. Ja, lysforurening er nu et kendt begreb.

25

Og så fortæller det jo nok noget om, at vi mennesker trives bedst i lys. Det er tryggest at gå hjem, når fortovet er lyst op. Det er lettest at udføre arbejdet

30 ordentligt, når man kan se frem for sig, og det er da også rarest at prædike, når
pæren her kaster et lys over teksten. Men alligevel. Alligevel er der en vis sorg
over, at vi i dagens Danmark skal se efter et Dark Sky-certifikat, hvis vi vil finde
et sted, hvor vi har de bedste betingelser, for at se en klar stjernehimmel. De
betingelser kræver et fravær af kunstigt lys, og det er sjældent, men ikke desto
mindre er det eventyrligt når det sker; For vi kan jo sagtens se det for os, når vi
35 tænker på stjernehimmelen, eller synger om den, som vi netop har gjort med
stroferne:

*På stjermetæpper lyseblå
40 skal glade vi til kirke gå
Halleluja, halleluja*

Så når vi går her på jorden, hvor vi mest har os selv og vores eget liv for øje, så
glem ikke himmelrummet, bare fordi du ikke ser det. Vi har brug for
45 himmelrummet og stjernerne, som en påmindelse om, at noget er større end os
selv. Større, end vi kan begribe. Ja, vi har faktisk brug for himlens stjermetæppe,
som vores jord er omsluttet af. Himmelen og stjernerne kan jo minde os om det
uendelige; evigheden. Også selvom videnskaben forklarer os, at stjerner blot er
ildkugler af brint og helium, og derfor ikke brænder evigt, men forgår. Her er
50 det så, at vi i kirken taler om den stjerne, der aldrig forgår. Det er den stjerne vi
hører om i dag, nemlig Jesus Kristus.

Han er julestjernen, som vi tillidsfuldt kan navigere efter. Han leder os ikke på
afveje, men er vores ledestjerne. Så fejrer man jul langt fra sine kære, farer man til
55 søs, er man rejst om på den anden side af jorden, eller savner man nogle, som
man elskede- og måske tidligere fejrede jul med, så trøst jer ved, at vi alle har
barnet i krybben til fælles.

Han er Frelseren, han er den stjerne der lyser for os i mørket, han er den, der
60 lyser over døden og over alle afstande. Hans lys må vi ikke forpasse chancen for
at se, nu vi med vores egen, menneskeskabte belysning- og oplysning, risikerer at
overstråle lyset fra Kristus. Særligt nu, hvor julen som forbrugsfest er i fuld gang;
Og hvor vi måske har tænkt lige så meget på bagning, indkøb og
juledekorationer, som vi har tænkt på, hvad julen egentlig bringer med sig, set i
65 et kirkeligt lys.

For lys, det er julen fuld af; Der er lyskæderne udenfor, der er adventskransen og kalenderlyset. Der er lyset fra lampen over døren, som byder os velkomne, når vi
70 kommer hjem efter kirke i skumringstiden – og der er ovnen, som buldrer derudaf, mens anden steges og fjernsynet flimrer.

Og så er der lysene i juletræet senere i aften.

75 De gyldne, levende lys, som man mærker varmen fra, og som man skal gå forsigtigt omkring, så vægens flamme ikke rammer grannålene. De lys var altid forbundet med en vis spænding i min barndom; For hver jul ventede jeg utålmodigt på, at lysene i træet skulle tændes. Det var min far, der stod for den opgave – og imens han tændte lysene, stod vi andre ude i den mørke gang og
80 ventede. Sommetider hørte vi klikket fra lighteren gennem døren, eller måske en tændstik, der blev strøget, men ellers var der ganske stille, når lysene blev tændt.

Så meget desto mere, var det med en særlig andægtighed, vi trådte ind i den lysene stue, når alle lys var blevet tændt. Roen herskede endnu, og da var det
85 som om, at julefreden sænkede sig. Da var det som om, at jeg forstod hvad salighed nu engang skulle betyde. Da var det som om, at lyset, der var lige foran én, og det lys, man havde hørt om i kirken, gik op i en højere enhed; Nemlig fred og eftertænkksomhed. Så måske juletidens mange levende lys, minder os om det mere oprindelige: Det at tænde et lys, hvad end det er jul, eller i savnet til en,
90 man tænker på, så er det at tænde et lys blevet til en særlig handling. Vi tænder ikke længere stearinlys for overlevelsens skyld, eller for at kunne finde vej.

Vi behøver ikke længere at have karlekammerstagen i hånden, når vi vandrer gennem vores hus, henlagt i mørke. Vi behøver sådan set slet ikke levende lys i
95 denne oplyste verden, det er meget smartere med elektriciteten. Den er som regel stabil, det er hurtigt og soder ikke på væggene. Men hav dog alligevel øje for det naturlige lys; Hav øje for flammen i de levende lys. Hav øje for de glimtende stjerner. For deres lys skinner for os alle over hele verden. Deres lys har skinnet for alle dem, der var her før os. Og deres lys vil skinne for alle dem,
100 der kommer efter os.

Stjernerne kan vi ikke pille ned, uanset hvor højt vi bor, eller hvor lang en rive vi nu engang har. Stjernernes lys må vi ikke forurene, for deres lys minder os om vores ophav, vores Gud i himlen, der lod én særlig stjerne skinne ekstra klart en
105 julenat for længe siden. Og den stjerne, Vorherre Jesus Kristus, vores Frelseren,

han er den stjerne, der lyser for os alle. Hver dag til alle tider; Men særligt er det,
at vi her i julen, mindes om hans lys og stjernehimlen, som hans Far, vor Gud
i himlen skabte på Skabelsens fjerde dag. Så her i julen mindes vi altså om en
110 fødsel i mere end én forstand; Vi mindes om vores ophav, det oprindelige,
Skabelsen, alt det, som intet menneske har skabt, mindes vi om og glædes ved.

Så det er faktisk en skam, at det ikke er jul lidt oftere, som Lisa, pigen i kapitlet
om julen i Bulderby, afslutter sin fortælling med at sige.

115

Så god jul – og sluk lyset! Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

120

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

125

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-juleaften>

130

135

140